

Ivo Kalinski

Apidiktor

Ivan (Ivo) Kalinski rođen je u Črečanu kod Sv. Ivana Zeline. Studij, magisterij i doktorat humanističkih znanosti završio na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Znanstvenik i književnik. Objavio 70-ak znanstvenih i stručnih radova s područja dijalektologije, leksikografije i povijesti jezika. Sustavno se bavi proučavanjem jezične i estetske strane suvremene kajkavske književnosti. Urednik Male biblioteke »Dragutin Domjanić« [70 knjiga/zbornika], biblioteke »Susreta riječi« [10 knjiga/zbornika], jedan od urednika Male biblioteke »Ignac Kristijanović«, jedan od urednika časopisa KAJ.

Ivo Kalinski

APIDIKTOR

Sv. Ivan Zelina, rujan 2016.

Mala biblioteka “Dragutin Domjanić”
knjiga 83.

Nakladnik

Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Za nakladnika

Ivica Kukovačec

Urednica

Božica Pažur

Likovno rješenje naslovnice

Danko Merin

Grafičko i likovno oblikovanje

POU Sv. Ivan Zelina

Tisak i uvez

Tiskara Zelina d.d.

*Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne može biti pretisnut bez
prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.*

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne
knjižnice u Zagrebu pod brojem 000941718.

ISBN: 978-953-6540-70-9

More.

Trenutak zagledanosti
u ono
što je Ništa
povrh pjene.

Nina! Nina! Nina!

Tebi je sve jasno!

Poduzmi nešto, čovječe!

apidiktor *lat.* (apis - pčela + dicere - govoriti) električna naprava koja mjeri zvučne frekvencije što ih odašilju pčele u košnicama, i tako pokazuje kad će početi rojenje pčela (frekvencija od 260 do 300 titraja označuje početak rojenja).

Bratoljub Klaić, Veliki rječnik stranih riječi, "Zora", Zagreb 1966.

Ivo Kalinski

Apidiktor

Sinéad O'Connor

Apidiktor...

Ti si totalno nepraktičan tip uopće neznalica
što s obzirom na stalno štajganje po *facebooku* naprosto čudi
rekla je Sinéad.

Da bi bilo jasno

ja i

Sinéad O'Connor dobitnica Grammyja 1991.

taman plegli na tamnozelenu irsku travu

bilo ljeto u punoj formi.

(Bože, što volim Irsku, ona je zapjevala!)

kad uto

šršljivo natapirana pankerica

uključujući *apidiktor*

onu čudnu napravu za mjerenje zujanja pčela

košnica do košnice

bučno bučno prebučno

izazvane počele se rojiti navrat-nanos

nikako da prestanu.

Votivnost starog kaštela ponad nas u travi

ipak zadržala onu pjesmu i sjenu spomenika u azuru.

Sinéad zaplakala

Bila je to melodija

Poduzmi nešto, čovječe!

kojom smo mnogo kasnije ušli u legendu

kao novovjeka epopeja.

Znaš li budalo

rekla je Sinéad u predahu

da Agatha nikad nije okusila med

čak ni onda u Lillehammeru 1994.

kad se smrtno razboljela uoči Zimskih olimpijskih igara.

Kako ne bih znao
kako ne bih znao kad znam
na arapskom bubnju *darabukke*
to je posthumno objavio ortodoksni ilirac
kažu da bilo je u svim vijestima.
Decibeli s apidiktora urlali su i dalje
urlala i natapirana pankerica
urlala i Agatha koja se nekim slučajem uključila
urlale i pčele
tu i tamo baritonom ubacivali se trutovi
onako kako *lepe kajkafske popefke* urlaju naši stari dečki.
Kasnije u *pubu*
netko je naručio *džin*
netko se valjao u zemaljskom prizemlju
Invalid bez nogu
smišljao priču kako da se ubije
Sinéad O'Connor poljubila me oposed čela
Poduzmi nešto, čovječe! rekla je
i zauvijek nestala.

Talisman, prsna kost...

Nikad oreada
nikad ta nimfa šumska
nikad prelijepa crvena boja
ona u biljke Bixa orellana
nikad više
nikad više.
Samo prsna kost u grlu naše matrone
samo talisman u psara
izjeden šarnir
škripanje *carpe diem*.
U tom selu malom
veseli idioti ručavaju uz oblak cirus
poslije mole se Svevišnjem na idiomu
koji razumije jedino strastvena Erato.
Zazivamo staru riječ jednom i nikad više
jer teško je sniti život
jer ne želimo otići odavde.
U tom selu malom tobože mudraci
tobože praznina u očima
tobože praznina križ na prsima
beno ludasta moja.
Mi smo ireal
mi smo tajna u alabasteru
mi smo kupina i trn
nitko i ništa
nečujni alarm.
Zar samo buduća mrijest
zar samo mrtvi zanos u blatnom oleatu
ptica bez jata
zar samo litota enigmata.

Zar nikad više
nikad više
talisman u psara
izjeden šarnir
zar nikad više škripa *carpe diem*.

Pjegasta zvijer u trku...

Taj neobični rotacioni elipsoid
snima za uspomenu i opravdanje pred unucima
zatvoren prostor u kameri
i nikako da se riješi
političko-imperijalističkih bogova
koji su zajedno s njime
došli između dva udara pustinjske oluje.
U zadnji čas poradi cjelovitog dojma
kamera ipak krivotvori pijesak u nadnaravno bogatstvo
za onaj neobičan elipsoidni trk
za onaj zadnji spasonosni skok
ovjekovječen kamerom
prije pucnja Jima iz Arizone.
Glupavo sunce razjarilo oganj
pri vrhu moga repića.

Ah, motiv s ukradenim ključićem...

Stari Weininger
žestoki ženomrzac kažu
što je ordinarna laž
ukradenim ključićem
nerijetko i tobože potajno u bordelu
iznajmljivao je sobu
onu sobu s lakim ženama.
Tu sobu
govorio je kasnije makro i samozvani poslovni ortak
inače iznajmljuju svećenici
ali što se tu može
za svoje čudne orgije sa svetačkim ikonama.
Regine Riehl
vlasnica bordela
zbog tog slučaja i nekih nerazjašnjenih stvari
iskreno plakala je pred cenzorima
pisalo je u svim novinama
osobito u Wiener Tagblatt.
Crven u licu zbog iznenadnog pomanjkanja hemoglobina
zatečen u prijestupu
jedva dahtao je stari Weininger.
Što će biti s onim mojim anonimnim pismima
koja sam s toliko šarma
slao gospođici Lori u Monterey?
Lora, Lora, Lora,
što će biti s našim memoarima?
Na mobitelu
preskočimo li novostoljetnu elektroničku ikonografiju
bila je jasno ispisana poruka
da su turski askeri
opet pred zidinama Beča.

Ma kakva povijesna ikonografija
zaboravite to
prekosutra ću vam dati sinopsis stare teme
lakše ćete poludjeti
život je ionako nepotreban suvišak
potrošeni erzac
rekao je stari Weininger.
U Montereyu taman sniježilo
Lora zauvijek usnula
u bundi od astrahana.

U Pinus sylvestris...

U Pinus sylvestris
nešto prije zore bi da daždi
bi da daždi
ali ne može
iznenadno stuštila se zima
sve bijelo
bijelo
pahuljica do pahuljice.
U to čudno jutro prije zore
onaj koji je protrčao s plijenom
nepažnjom nakašljao se
ako je vjerovati piscu knjige
koja je zabranjena bez objašnjenja.
Začas posvud zakrčene ceste i putovi
začas bijela pošast prekrila nas
u bjelini umiralo se i ljubovalo
lakoćom koja nije za pamćenje.
Tražbine i molbe
svim visokim političkim tijelima
da se spriječi nahrup pahuljica
ostale bezuspješne.
I nitko ne zna kome treba da se obratimo
kome da se povjerimo
prostor kojim hodamo
nestao bez traga.
Na stolu zdjela puna posne palente
nitko ne jede
nitko ne govori.
Izvana prijeti Pinus sylvestris
bijeje
bijeje pahuljice po njem
žestoko bore se s nama.
Koji iznova kušamo živjeti
bijelu stravu starog krajolika.

Znalo se...

Znalo se
svi su znali
on je komunist
on radikalist
on pantagruelist
itakodalje
itakodalje.
Bakanalije u snu
osobito na javi
to se inače zove prava stvarnost.
Kobasice prezvršt devenice
suho meso govedina pisanice
ovčetina janjetina kozletina
prasetina piletina ali i žablji kraci
mladi jastrebovi svračja i kokošja jaja
lastavičja gnijezda s parmezanom
bučino ulje aromat s celerom i koprom
na kraju zalijevanje vinom
itakodalje
itakodalje...
Bogo oprosti mi
reko je On
sklon apokopi i drugim glupostima.
Nekad nam bilo sve nadohvat ruke
nekad perigej jedan do drugoga
danas apogej sve dalje i dalje

nekad uscvjetao jorgovan
razlistala akacija
danas spuštene škure
iza njih Croatia
reko je On
stari gastarbajter
sklon apokopi i drugim glupostima
Sjeo u avan oliti stupu
sjeo na panj
Ich möchte aber nicht ein Denkmal sein
još jednom reko je On
naš tata
heroj bauštele
inače sklon apokopi i drugim glupostima.

Travnjak pred jutro...

Svake noći pred jutro
travnjak se vraća kući.
Teško mu jer zna ono što drugi ne znaju:
ljubavnike noćne, glupe skrivene veze
što su, božesačuvaj, doista bezveze.
Oprezno nogu pred nogu
još samo malo i bit će kod kuće.
Tako travnjak dok srce mu zeleno tuče
kao sahat stari, onaj na klatno,
a nebo rumeno - skoro zlatno!
Vidi vraga
reče
ta tko bi pomislio
da oni rade to što rade
na javnom mjestu kraj autostrade
i to bez požude, i to bez srama.
Koja loša draperija, koji kukavičluk!
A što ćemo s troškovima, tko će platiti tržišni žargon?!
Tko će zamijeniti noć kad prestane ćuk
tko će ukrasti furgon,
u njem čedo noćno?
Oprezno nogu pred nogu
i ove noći pred jutro
travnjak se vraća kući
vraća se moćno.

On je rekao...

On je rekao da moram
da moram proučiti algoritme
sve na ovom svijetu je ikona
sve je virtualan svijet
naš život je programiran
bez naše volje
rekao je.
Džabe tvoja dijeta
tvoji snovi su beskorisni
Leonarda je davno umrla
tako da znaš.
Možeš još isplakati se
imam po vezi neku cerebralnu sliku
ali ona traži dodatan uvjet:
prije završnog čina i katarze plača
mora se ispiti čašica amigdalina
ona prokleta esencija gorkih badema.
Poslije sve će biti lako
garantirano
ikone će razbacati eritrocite najnovijim
programiranim orgazmom
nećeš osjećati ništa
čak ni onu staru bol otprije
čak ni obožavani bosiljak u vrtu
prekriven rosom
čak ni vrijeme kad si osjećao da voliš
i da te vole.
Ikona kaže
da sav naš prošli život čista je laž
da živjeli smo lažno doba i ono je živjelo nas
da Leonarda ne postoji niti je ikad postojala
tako da znaš
rekao je on.

Rđa...

INRI
na raspelu
izgrižen rđom
zelenom dolinom danima
pronosi svjetina.
U kalež sveti
grijehe smjestila klatež.
Na tom neravnom putu
nitko ne dolazi ususret
čak ni sjena onog koji se odavna u masi izgubio
čak ni šumarci sa strane
briga njih za to
oni trepere za neki samo njima znani *bušido*.
Izdaja je trenutni čin
s trajnom traumom u srcu.
U malom seocetu ponad naših glava
intimističko rastakanje
zavičajne aureole
nedvojbeno o tom nismo imali pojma.
Na *teveu* taman javljalo
da umro je nobelovac
cijeli život proučavao je karcinom.
Melanom mu pojeo pola glave
eto
objasnila je plavokosa starleta.

Bigi boj...

Ja sam gore
tako da znaš
često znao sam reći svojoj predragoj ženi.
To gore
zapravo značilo je da sam dolje
gdje sam se i inače osjećao bolje.
Ali uopće nije stvar u tome!
Onaj koji je znao što je gore što je dolje
zvao se Bigi boj.
Bio je vjeran ili nevjeran
nije važno.
Danas nije važno.
S kauča
pjevušeći pjesmu gauča
promatrao me bez protokola
znao je što ja ne znam niti ću ikad znati.
Ona starica
mislim da je bila moja mati
prebivala kronicu
onako rutinski
tu pokraj nas
Bigi boj želio je sudjelovati
ali mu je lajanje završavalo u glomaznoj pepeljari.
Zapalio sam još jednu cigaretu
i potužio se svom prijatelju
napisat ću jednu strahotnu poemu
bilo bi dobro staviti točku na kraju.
Bigi boj liznuo me po obrazu
liznuo i ideju koja mi se cijedila niz usta
te beskrajno tužne oči
zalajale su kratko.

Zašto se ne javljaš
moraš se javiti hitno
zvao je Vladko
tvoj prijatelj doktor
tako on
Bigi boj
moj pas.

I tako dan za danom...

I tako dan za danom
sa starom ranom
kao s konkubinom
navečer liježem
ujutro budim se.
Ima li sreće
koja me neće
to naprosto nije moguće.
Kremšnita na stolu iznova pita
ima li išta što je slađe
ima li čeljad koja skita
ima li itko da se nađe
u ovoj šumi ponad hrasta
golo nebo u njem krasta
od ljubavi.
Nema ljubavi.
Bogo ne prašta.
Žir do žira pod nama
u nas cijedi surovi nektar
pada na ranu u njoj kama
htjela bi da nešto kaže
ali ne zna što
ali ne umije.
Cvokoću zubi usred ljeta
konkubina ljubi usput šeta
nema nikog da joj dušu ugrije.
Šeta i cjelov u cjelovu rana
u rani cvjetna panorama.

Nespreman za razgovor...

Nespreman za razgovor
nespreman za razvoj karijere
ponašam se kao jadničak
zatvoren u sebe.
Nudilo restorane
vlastite žene čak
nudilo apartmane
nudilo plastičnu izmjenu lica
nitko neće znati da si to ti
kao što nije znao ni onda
kad si kao nedonošče
ostavljen na smetlištu.
Nitko neće znati.
Samo moraš raditi to i to
zatajiti to i to
i nitko ništa neće znati.
Nespreman za razvoj karijere
baš ponašam se kao jadničak.
Moje ponašanje odjeknulo poput bombe
da što bi ja još htio
da koji još komfor
da koji sam stvor
da toga nigdje nema.
A ja...a što ja...
jadničak kakav jesam
smijem se na to
uspravno cotav i dalje hodam
i nikom ne dam
u meni moje katakombe...

U novije vrijeme...

U novije vrijeme
zavolio sam izrađivati figuracije predmeta
rugobe koje ljudima ne predstavljaju ama baš
ništa.

U jednom trenutku spopalo me
da u njihove šupljine upuštam glas
s vrlo određenim izrekama
kao naprimjer
Dobar dan, gnjido!, Laka ti noć, ha, ha!
Umri kretenu, umri!
i to me jako veselilo
osobito kad su se riječi vraćale s vrlo čvrstom jekom.

Dizao sam i spuštao ton
kako mi se prohtjelo
plašio prolaznike
kad sam poželio.
Bilo je u tom glasu raznih amplituda
i bogovi se veselili
čak.

Veselili se tome i monopteri
čudni stvorovi samo s jednim parom krila.
Po šupljinama figuracija
mikrobi skakutali su
skakutala i gnjilež u šupljinama
orgijalo se do vrenja
i ja sam još jednom
kako i priliči kralju na tronu
do besvijesti gutao melbrosin
tu slatku pređu naših umiranja.

Prokleta srijeda...

Ta srijeda
ta prokleta srijeda.
Usred tjedna
ona kani ubiti se
znam.
Ipak kad će četvrtak
vapim i nadam se
bit će živa.
Ujutro javilo je
da će cijeli bogovetni dan biti ponavljanja.
Zar opet ali zašto
nemoguće
naprosto bezobrazno.
Zgrada u osnivanju našeg kvarta slijepa je volja
i nitko ne zna
zašto bol u lijevoj ruci moga tijela
nosi borbenu liniju onih koji protestiraju.
Krv njihova u laboratoriju
nije ista kao moja
moja miriše po našim primorskim krajevima
gdje se ovce muzu
tako tužno tako ružno
uz vojničko vježbalište.
U srijedu navečer
ipak približavao se četvrtak
i ja sam se prezirao zbog čovjeka kojeg sam poznavao tek
tako.
Nikad neću saznati
zašto sada sjedam za stol
i pričam njegovu priču.

Srijeda zacijelo ima svoj vražji laboratorij
kažem vam
srijeda će zacijelo okotiti četvrtak
piše u našim vrelim osjećajima.
I bit će to više od ove pjesme koju pišem
i bi će to više od onog što ćemo saznati.

Azrail

Volja spavača...

Nikad na zelenu granu!
Spavao sam. Spavali smo. Ne treba potčinjavati
volju spavača
to je opasno
pročitao sam negdje.
Ona je imala poseban odnos prema konjima
moram reći.
Ali su osim starih
došla i druga pitanja među nas.
Jedno od njih bilo je pitanje o metropoli
koje je zbunjivalo
naprimjer da što će nam vaučeri za sanaciju kanalizacije
kad ionako svi seru
gdje im se prohtije.
Naravno
mislim doslovno.
Čak i na automobilskim gumama
čak i protiv slobode i nezavisnosti
čak i na vrijeme odsutnosti
što je s obzirom na koncentraciju
vrlo rijetko.
Moja predraga žena i dalje je radila
na obožavanom podatku
da smo izgravirani klišej
ništa više.
Davao sam joj lijekove u debelo crijevo
(tako je propisano!)
da se oporavi od opsesije
da zaboravi naše starenje
bilo to bez uspjeha.
Kućice na videu koje smo obožavali
nestale su.

Od tuge
izlučivali smo izmet.
Izmet naših uspomena.
Taman započeo rat
zaboravili smo na vaučere
ostala kanalizacija s mirisom baruta
i ono nešto među nama.
Život bez svrhe.

Pothvat...

Nevjerojatan napor kad me u zadnje vrijeme
iz noći u noć
u snu
negdje pred zoru
bez ikakva povoda napada čioda.
Ona koja inače sa mnom snom pravednika
tako slatko spava
u blizini srca
napada snagom koja priliči bezumlju.
Ako ne utišam žamor svojih glupavih molitva
rijeku svojih jalovih zapomaganja pred jutro
ona će
govori
upravo je zadnji časak
biti prisiljena
iglastu gracioznost svoga tijela
konačno morati preusmjeriti
žao joj
na ono drugo
pravo mjesto.
Iz noći u noć
osobito pred zoru
htio bih da se probudim
vičem
urlam
psujem na sve i svakoga koga znam i ne znam
htio bih biti sam
sam samcat na ovom jadnom svijetu
htio bih se izolirati od drugih i od sebe
nečim bilo čime
ali ne mogu
ali ne ide.

Iz noći u noć
čioda me i dalje znatiželjno promatra
ona čeka
smiješi se.

Epistola...

Bolno kako je bilo bolno tada
u Zagrebu
da brizneš u plač
uz lagano omamljen blud.
Librorum librorum graktale vrane na platanama
znam njihov smisao
osjećam njihovo prijateljstvo.
Prvi put u svom prekratkome životu
tako sam blizu Wittgensteina i Russella
oni ne znaju za to.
Lud sam milo moje
zasigurno lud sam.
Ma nije to ništa
možda samo žudnja za povratkom.
Ali kamo vratiti se ali gdje vratiti se
ne znaju ni one ne znam ni ja
ne umije se znati.
Čudni li versi u tim graktanjima
čudna li dobrota u nama poslije
da ne povjeruješ
da ne povjeruješ.
Hoćemo li zatražiti pomoć?
Kamionet na nas upravo pada s neba
ima li pad granicu?
"Neko vrijeme još slijedili smo taj prokleta voljeni Grad
premda ništa o njemu nismo znali."

Azrail...

Kretali se tako po dalekom nekom moru
ja, papratnjača i anđeo Azrail
bilo je to nadasve čudno aranžiranje puta.
Nemirno more pred nama
baš nemirno
recimo kao kultura
kao iznenađan seksualan nagon
bože oprosti.
Ne želim ništa više o pojedinostima.
Tek dlakavi listovi gloksinije
koja odnekle pred nama stvorila se
kao što se odnekle stvorila i sestrična Laura
što čovjek da uradi kad je tako
nema se tu bogzna što.
Podsjećalo me to na Golgotu kod Jeruzalema
gdje je bio razapet Isus Krist
razapet ne znam zašto.
Do Isusa bio stihar
ona dugačka bijela košulja
koja mi okretala glavu
koja mi pokušavala izreći molitvu
ali ne može.
Od papratnjače i anđela Azraila skrivena
smije se sestrična Laura
od molitve nabrekle joj grudi.
A more *amore*
eh a more
vrisnuo sam!
Nigdje kraja
nigdje zavičaja.

Trajalo je...

Trajalo je. Crna cipela
promatrala me neprestano.
Trajalo je, kažem. Nikad neće
biti kraja, pomislio sam.
Kao ni mojoj izbezumljenosti
kad se iz kolijevke u me naseljavao strah
a ja
promatrajući roditeljsku strast
nisam znao što je to.
U grobu
u zajedničkom grobu
oni se i danas i dalje vole i ljube
siguran sam u to
(on, kojem je sarkom izjeo pola lica,
ona, koju je odavna snašla amnezija).
Uzalud mi otac, zalud mi mater
jer ja ne znam što je ljubav
niti ću ikad znati.
Trajalo je, kažem, godinama tako.
I još traje. I trajat će.
Pokušavam hladne ruke staviti u džepove da se ugriju
ali ne mogu.
Stoti put okrećem 93. stranicu
nepoznatog životopisa:
"Moja sestra voljela je vrištine"

Rbina...

Riječi šumovi glazba
nekoliko koraka do teških kanona
oko nas voda zrak zemlja
oko nas izvanredno precizna stihija
oko nas precizno strujanje elektrona.
Ja nosim kardiograf na prsima
moram tako je naređeno
ona se smije
pred nos turi mi izvještaj o životu i učenju kršćanstva
čemu to zašto to
ej Vesna Vesna zašto si razbila onaj kineski porculan
pa nemamo više ni o čemu razgovarati.
Sve je *fetakompli*
najdraži moj
shvaćaćš da ljudi životinje i nepoznati relativni
odavna prešli nas
ostala rbina rbak prskotina.
Ali ti mene svejedno voliš
onako kako se vole minerali
mene gracilnu mene ovakvu kakva jesam
u dubokoj starosti.
I zajedno nadamo se bože iznova nadamo se
da će sve naše stare rane
opet zacijeljeti
da će hemoglobini eritrociti i leukociti
u krvi opet uskomešati strasno
sjećanje na ludu mladost.

Pas de deux...

Nije to bila Lisa
starija tvoja sestra
koju su inače zvali Lizzie umjesto Elizabeta
bila su to dva plesača
u *pas de deux*:
strast muka jarost
i sve se svodilo na falički kult
rekla je mama, mama Estera
ljubeći monstrancu prije akupunkture.
Doduše
i brutalni impresario pokraj rekao je isto
nekad davno materin ljubavnik
ako je vjerovati litoti.
Strahotna buka u odbačenu šeširu
znala je navodno nešto sasvim drugo.
Znalo je sve to i moškatno čudovište
ponizno s glavom *a la baisse*
ispod očne arkade.
I nikom ništa.
Ja
tada dijete od nekih pet godina
kroz okno stare sjenice
uporno sam kušao promatrati izvanjski svijet.

Upoznavanje...

Umijeće gubitka
to je prava stvar.
Osobito umijeće gubitka teksta.
Mislim na gubitak trećeg ciklusa.
(Volio bih da razumijete o čem se radi
vjerujte mi.)
Vrsnoća i vršna zavodljivost teksta
još i sad vapi za istinskom poetikom
onom koja traži raspon
novopronađena bitka
onom koja traži ništavilo i
odsutnost metafora margina neslobode
ma ijednu figuraciju mahnitosti.
Ona tvoja
prijatelju moj
mislim na suptilnu intimu
između zanosa egzaltacije, poraza i nekih
bezveznih podataka
nuka na neko izumrlo svjedočanstvo
onih koji su skupljali krhotine svijesti.
Ali toga
shvati
više nema.
Lomljenje pogleda
lomljenje borbe s riječima
nikako da pritaji moju skrovitost stvaralačkog čina
to ti je barem jasno.
Topografija i polikromija
čemu spasonosni trik umjesto šifrnika
čemu ekstaza
čemu svršeno i nesvršeno vrijeme
zašto novi tekst
zašto novo upoznavanje sa sobom.

Pasji glas...

Čudan li pasji glas
canina littera
beščutno lajanje sa slovom R
na tako plodnu tlu kao što je černoizjom
zašto tako
odista nikom jasno nije.
I k tome još
čemu lajanje s daktilom u lavežu
koji i dandanas odzvanja u našem skupocjenom pokalu.
I zašto na to naša stara srebrna smreka
smije se
kao starorimski vojnik poslije poraza.
Ne mogu
niti želim
izbrisati taj dio dio povijesti, draga.
Taj pas koji laje
taj lavež koji krvvari nad našom srećom
dok gola gore-dolje šećeš
u ovoj sobi bez zidova.
Gnjev uzbuđenje pohlepa
i taj daktilni pas koji laje danju i noću
i ti i tvoja sjena koja grebe
i ja koji nikad da sklopim oči
noćobdija.

Zaklon...

Naime
bila je to
kako je rečeno
nulta godina tog i tog stoljeća.
Znate što
naprosto ne vjerujem
jer smo djeca baš tada bježali u zaklon
koji je koliko se sjećam bio vodenoplav
čak štoviše ta se boja širila u beskraj.
A onda naša nadanja
naše tlapnje i ostalo o tome da ćemo dohvatiti uzvisine
mjehurčić od sapunice
bože!
Konačno
Miki
zimogrozna Miki konačno je ipak shvatila
da je u intimnom našem paklu ugodno toplo.
Miki je naša stara baka
koja ne zna razgovarati
ali izvrsno psuje
sve od politike do svoje od prije trideset godina zahrđale Tojote
koja mi se i sad smiješi iz napuštena voćnjaka.
Ipak nadam se ipak znam
itekako znam
da će me opet kao uvijek iz tog našeg napuštenog voćnjaka
kao uvijek prizvati stara bogomoljka
onaj njezin neopisivi tračak sreće
tračak sreće vodenoplava užasa.

Panta rhei...

Voda voda voda

panta rhei

Bože koja glupost?

A što ćemo s vodom koja stoji

s vodom stajačicom

pitala me ona držeći u rukama pticu nalik našoj satnoj kukavici.

Ne znam doista ne znam

nisam jedan od obraćenika

kao...

Znaš

rekao sam

moja budućnost nema pismenost

ona i ja nijemi smo i stojimo.

Prigrlila me i ja sam

i ja sam po tko zna koji put

prigrlio staru zabrinutost

istim onim žarom kad me prigrlila razbješnjela oluja.

Panta rhei rekao sam nevoljko i lažno

i sve je i dalje bilo bez kretanja na svom mjestu

lijepi nepomični krajolici pred nama

nepomične siluete ljudi u njima

tu i tamo pokoji pas

posvud tišina

tišina

posvud savršenstvo.

Panta rhei

zavapili smo

ona i ja. Ja i ona.

Stilet...

Nije to nikakvo podbadanje bilo
nego je bilo bodrenje
prem ni tada ni kasnije, pa ni sada,
ne mogu ni neću zaboravit
taj stilet koji si iznenada izvukla ispod haljine
i ja se naprosto, da ružno ne kažem,
od straha ...
No dobro
šaputao sam u sebi
masovna je pojava da se ljudi ustraše
kad se pojavi nešto slično.
Drhtao sam kao ona ledenica u špilji
koja nikako da se otopi.
Na pamet mi kao spas došli konfeti, sirna gibanica
i još štošta,
što neobično volim
eh da, i antifašizam
samo da mi je zaboravit taj prokleti stilet
ali nije pomoglo.
Eh, da, naći ćemo drugi zalogaj,
jebeš stilet,
rekao sam slijedom ustrašene kreativne snage
ili nešto slično rekao sam.
E, nećeš, Lolo, nećeš me ni ovaj put ustrašiti!
Ja sam božanska svjetlost,
ja sam nerazumni pučki jezik
ja sam stihovni meridijan
ja sam nitko i ništa
meni nitko ništa ne može
buncao sam.

Ma kakva tvoja haljina
ma kakav tvoj stilet
ma kakav seks na taj način
ma kakve to gluposti!
Znaš da me upravo čeka manikura
da me čeka njega i jahanje ponija
sastanak s elitom.
Neke stvari naprosto su neodgodive
shvaćaš.
Sutra ćemo
pri punoj svijesti obećajem
premda sam strahotno prestrašen
ono sa stiletom
shvaćaš.

Matrona...

Baš promatrali smo smolu na linoleumu
to nije smola mastiks
to je neka druga glupost
ne znam koja
znat ću kad se koncentriram
smiri se, rekao je Kuli Kuli.
Baš tada kraj nas s ne znam koliko čvorova
prohujavao prekooceanski brod
i bio je to taj kobni čas
kad nam se naša draga sovuljaga nastanjivala
u grudnu šupljinu
zlokobno prijeteći, dakako.
Na ogromnom brodu tom
nekoliko dama vrlo vidljivo kovrčalo je kosu
izazovno cereći se. Persiflaža
između nekoliko ispuštenih vokala u cerekanju
pokazivala kosti lubanje starih moreplovaca
tu i tamo pokoji talisman.
Zasigurno radi se o matroni
prošaptao je Kuli Kuli.
Jedino ona
jedino ona znala je
da tropska biljka Mirabilis jalapa
daje lijek protiv tvrde stolice
koja je nekoć davno spopadala mornare.
Prekooceansko to čudovište
davno odmaglilo morem mekom kao kašmir
Kuli Kuli i ja ostadosmo sami
sahranjivati svoje pokojnike
morske vukove morske kapetane
s onih nekoliko mumija s nama na ležaju.
Iz prikrajka
lukava matrona smiješila se
ili se nama tako činilo.

Reci...

Reci žabica
reci katanac
ja tako volim kad trabunjaš
osobito kad kraj naše male kolibe
protutnje vlakovi
rekla je Ona.
Naša koliba čuva mnoge tajne
koje ne zna ni žabica ni katanac
čak ni oni poljoprivrednici koji psuju
i dolaze na naša vrata kad traže vodu
i kad ih ja nudim riječima dobrodošlice
riječima koje nemaju smisla.
Zajedno slušamo tutnjanje vlakova koji prolaze
tam-taram. tam-taram
neobično nam široke oči tad
neki se tuže da ih bole tonzile.
Plavetno mjesto na njivi
(vidimo kroz prozor)
zaklanja cvijeće od nevremena
možda i pokoju pasju gubicu.
Hajde, plačimo malo, rekla je Ona
i mi zaplačemo
dugo plačemo od sreće
plačemo u siromaštvu
jer nemamo ništa drugo.
Jasno kroz prozor vidimo
njiva sama o sebi ore se
božje čudo!
Poljoprivrednici ispili zadnju kap vode
nema više.
Vlakovi dolaze i prolaze
čemu to i zašto to?

Netko mijenja bravu na našem kućerku
obuzdaj se smiri se budalo
diskretno mi šapuće.
Nešto me šćepalo za grlo
i ja sam...

Udaranje tišine

Odrastanje...

Zamisli djede
svaki put kad je Marta držeći me za ruku išla na WC
molila me da stražarim ispred ulaza.
Ne znam je li kenjala ili piškila
uglavnom kad je izišla
više me nije držala za ruku
onda joj je dobar bio i Antonio.
Izjadao sam se tada učiteljici Meliti
da se osjećam prevarenim
izigranim
osamljenim
ona mi je objašnjavala da se radi o dječjoj igri.
Ma o kakvoj dječjoj igri
to su priče za malu djecu jel tako djede?
Dugo mi je trebalo da shvatim da sve je igra
čak bojno polje igra je
pisanje ljubavnih pisama igra je
i sama ljubav igra je
ako nije onda kvragu sve
tumači mi tako unuk Ivan
danas
na svoj osamnaesti rođendan.
Ne znam doista ne znam
nemam iskustva o tome kažem
priupitaj ...prabaku
možda ona zna.
Ivane
žao mi je
jako mi je žao
ne mogu ništa o tome
ja ne volim ljude
ja volim tratorak
volim sve ono čemu nedostaje srce.

Kako to djede
jučer si rekao da voliš bivole nosoroge i zmije otrovnice.
Da, točno.
Ali to je bilo jučer.

Disati...

Iracionalno
bez trunka emocije
kako i priliči
i nitko ne zna kako se uklopiti
u originalni kamoli krivotvoreni tekst
neki iz skupine davali su interpelacije
bezveze
možda s vezom nekih zavoda gdje smo kao siročad
živjeli, ah kako živjeli pod nadzorom ograničene slobode.
Često
morali smo otplesati kadrilu
što je također bio dio odgojnog programa.
Kroz ogradu vidjela se široka ulica
u lokalnim novinama pisalo je da je to slučajnost
i da je to poznato krijumčarenje s ulicama
osobito s onima kojima ne prolaze konvoji trenutačne vlasti.
Mi
izdvojeni u konvikt
u nedostatku boljih stvari
u maštariji uživali smo u spolnim užiticima
istinu govoreći bilo je među nama i mizogina
koji su živjeli po svojim zakonima asocijacija.
Među nama bio je i sveučilišni profesor
koji se često pritajivao u vatiranoj tkanini
danas mislim bio je vjeroloman
na svoj način.
U tom odgojnom domu odvratne četverostrane građevine
u nedostatku bolje ideje
često smo u mislima derali
objave proglase plakate
čak i one s osobitim reljefom
čak i one koji su reklamirali *placebo*.

Taman otpočeo je još jedan rat
skladno i savršeno otpočela masovna strijeljanja
taman proučavali smo sliku prenapadnu zbog purpura
taman netko među nama
zaboravio disati.

Migrena...

Taman da se na nov način riješim migrene
na moju staru adresu
dakako pogrešno
stigla je omoćnica
u njoj pisamce s raznim budalaštinama
neke riječi ispisane kurzivom
još posebno istaknute.
Radilo se naime o brahijalnim zahvatima
iznad očne arkade čovjeka
kojeg nikad u svom životu sreo nisam.
Lijepo ispisana sudska odluka
skoro kaligrafski ispisana
kazivala je da sam tom nepoznatom čovjeku
u trenutku jarosti otkinuo
gotovo pola glave
i da je sad došlo vrijeme
jer je taj i taj stradalnik s pola glave
upravo na moje ime i prezime podnio tužbu
i moram za svoj nesmotren čin odgovarati.
I još k tome pisalo je
da sam tom nesretniku nakon tog gnjusnog čina
ukrao burmuticu optočenu čistim zlatom.
Kad me privelo
navodno da sam u sudištu naočigled porote
stamen kao kamen
bez imalo srama liznuo lice debele administratorice
usput u više navrata izvodio piruetu
i tenorskim glasom s više začudnih oktava podvikivao
Umbra! Umbra!

Upirući prstom na sunce
što je taman kroz prozor
nekoliko svojih prekrasnih pjega
razasulo po pola glave onog nesretnika
i on se na to čudno nasmiješio
i još čudnije zaplakao.
Prije no što me pod stražom odvelo
bogzna kamo
pred zaprepaštenom svjetinom
najvišim tenorskim glasom
navodno zaurlao sam od radosti.
Prvi put nakon pedeset i više godina
migrena je netragom nestala.

Tako...

Doći će
sigurno će doći
ma mislio ti ovako ili onako svejedno će doći.
Tko će doći i što će doći
pitao sam
prestrašen nad kućnom prostirkom
s ogromnom ciglom u rukama.
Zašto baš tako s ciglom
ni dandanas ne znam
i teško da ću ikad dokučiti.
Tko će i što će doći
opet po stoti put pitao sam?

Dan

taj jedan jedini *dan* će doći
glupane
i nemoj umišljati da tvoja osobna kontumacija
tvoja osobna tvrdoglavost
može zatajiti skicu predmeta
u koji si polagao tolike nade.
Svodnik onih žena
tvojih ne tuđih žena
na usnoj harmonici svirat će istu onu melodiju
u kojoj titraji nikako da se odlijepe od peluda.
Taj *dan*
koji je teškom mukom slazio s cigle
činio me neizmjereno umornim
iz očiju slijevao mi se slatkasti sekret.

Čovječe
šaputao je *dan*
duboko dvojim
da ćeš sada kad su te svi izdali
da ćeš uopće ikada
biti dostojan
izići iz vlastita tijela.
Izići sam
samcat
onako
ruku pod ruku
kao некоć.
Došlo vrijeme kad treba zaboraviti.
Sve one mravinjake
sve one zelene livade
i ...štošta još.
Došlo vrijeme zaborava.
Došao taj *dan*. *Dan* zaborava.

Nestalo...

Ti naprosto ništa ne znaš.

Ma nemoj

šališ se jelda?

Tko će na Nebu maknuti tabakeru sa stola

tko će maknuti stol?

Tko je taj?

Tko će na Nebu maknuti crvotočnu fotelju

tko će se usuditi s nje izbrisati slova i brojke

Singapore 1871?

Tko je taj?

Ma nemoj

šališ se jelda?

U ovom svijetu

nema Titana

nema Zeusa

nema Neba.

Ti naprosto ništa ne znaš.

Vulgarni stari gade

tvoje pismo i sva ova slova

tvoje svijetle misli

tvoja mati

tvoj otac

tvoja djeca

sve što je bilo

sve što će biti

zgrušalo se

nestalo.

To je samo nekoliko manjih priča

u jednoj većoj.

Ovo nije porta
ovo nisu ulazna vrata
ulaznih vrata nema
kao što nema niti je ikad bilo naših kraljevina
naših carevina.
Ma nemoj
vulgarni stari gade
šališ se jelda?
Ti naprosto ništa ne znaš.

Pista...

*Nećeš ti meni o budućnosti
idiote!*

Hrpetina tiskanica s plaćenom poštarinom
nekoliko stihova s ispuštanjem istih
ili sličnih glasova
riječi. Sjećanje na
hrpetinu južnog voća na mom stolu.
Pardon
nekoliko hrpetina ružnog voća na mom stolu
kvrugavo gnjilo smradno
s uspomenom na dane
kad sam se punog srca
sprdao nad tekstom *Komunističkog manifesta*.
Bilo je to istog onog dana
kad smo se prijatelj i ja u cik zore
spustili na hladno tlo avionskog sletišta
piste i zadnji put pohranjivali naše misli
s obećanjem da ćemo idući put kad se sretnemo
nastaviti ležerniji razgovor
možda o porno časopisima
u krajnjem slučaju možda nešto o dekabristima
rekao je on.

Bio je to dan kad sam
ne znam kome u gomili ljudi
doista ne znam kome
nesmotreno izrekao

*Nećeš ti meni o budućnosti
idiote!*

Pista se
dobro se sjećam
u nekoj nadnaravnoj perspektivi
s odobravanjem zacaklila
zbijeno
sažeto.

Susret...

Znam nemoguće je pisati
o tako običnoj pojavi kao što je gorski pašnjak
ipak bez ikoje legende bilo je to
u vrijeme strpljiva hodanja pržinom u podnožju
kad pjevao sam iz sveg glasa
pjesme s refrenom svetogrđa
nije jasno zašto se sada opravdam.
Teško sam se nosio s pržinom
još teže sa suncem pri zalazu
koje me na kršnu tlu bilježilo dugom sjenom
ako baš hoćete.
Što sam tražio u tom surovom kraju
ne znam
možda sućut
možda prostodušnost
teško je reći.
U podnožju krševita brijega
u koroni oko sunca na zalazu
sa škrtim busenom trave na rogovima
ispriječio mi se kozorog.
Prizor taj
podsjetio me na davno likovno događanje
kad je sliku s kozorogom
čini se istog ovog kozoroga
u tehnici ulja na platnu
likovni meštar pokazivao blaziranim uzvanicima.

Čudno događanje stvarnosti
dandanas stoji preda mnom.
Netremice se gledamo u oči
dvije stvarnosti odlučno se odmjeravaju
bez ulja na platnu
bez akrilika
bez pastela
bez gvaša
bez trunke tašizma.
Pržina se nudi za bojno polje
vrag uzima šalu
ja drhtim
nemam izbora.
Sunčeva korona utekla iza brda.
Kozorog brusi rogove.
Čeka.

Gubar...

Mislim da je moj prijatelj
prirodoslovac Limar
predložio šumu samo zato
jer ni o čemu više nismo mogli ni riječ
teme skromnih mogućnosti
iscrpile se
nastupila je dosada.
Aha ahaahaha
izustio je Limar
ipak radi se o Lymantria dispar
što je u rimovanoj vezi s mojim prezimenom
kako se nisam mogao sjetiti prije
konačno sjetio sam se.
Kad jurnemo u šumu
predložio je
obuzdat ćemo gubara Lymantria dispar
tog lijepog leptira
čija gusjenica ma kako bi lijep
nanosi veliku štetu šumama.
*Ah to će biti sjajno
neobično volim leptire
rekao sam.*
*Ima jedan nemali problem
do šume s gubarima daleko je
morat ćemo s teglećom marvom
srećom imam dva volića
rekao je Limar.*

Sve to malo jedan od dva volića
opirao se
Limar ga je peckao kožnatim bičem.
Podsjetilo me to na dane kad su me
zbog političkih pamfleta
u zatvoru tukli knutom.
Sjetio sam se dana kad sam bio duboko nesretan.
Pri svakom novom udarcu bičem
volujsko se oko nestašna volića povećavalo
nekoliko gubara popadalo je po nama
očito već smo bili duboko u šumi.
Volići
bič
knuta
gubar Lymantria dispar
Limar i ja.

Barni...

Kad smo mačak Barni i ja sretno
izmakli gomili razularenih radikala
na Trgu
već je bila mrkla noć
dugo za nama odzvanjao je poklič
Živjela korupcija, živjela omerta!
Bog je dobar
Bog je neizmjereno dobar
rekao je Barni.
Barni je
da ne povjeruješ
mačak koji zna govoriti i pisati
uskoro će dovršiti roman o životu mačaka
bez političkih insinucija
tvrdi.
U mračnoj i pustoju ulici
blizu naše kućice
umobolni Pukovnik - svi su ga tako zvali
jer nikako da se riješi duhova prošlosti –
svjetljajući kvrgavu toljagu
ispijao je zadnje kapi rakije
žurno
sve to žurnije.
Sad ću ja vas
gamad korumpirana!
derao se u mraku iz sveg glasa.
Barni je iskoristio urođenu brzinu
i nestao glavom i repom bez obzira.
Oprosti žao mi je
mijauknuo je
ali moram dovršiti roman.

Pukovnikova toljaga smrskala mi lijevu nogu.
Tjednima već ležim u bolnici.
Barni me redovito posjećuje.
Ponekad svrati i Pukovnik.

Udaranje tišine...

"Vrijeme nemilosrdne jasnoće"
kako je rekao Thomas Mann
nikako da se vrati.
Da je samo to
kako bi lako bilo.
Da je samo to ne bi moj šaržer sumnjao
ne bi bio spreman i napunjen do vrha
odani moj brzometnik.
Potrošeno je vrijeme
nema više zagasitih puti
nema više urnebesnih krikova
nema više udaranja tišine
što Thomas Mann
očito znao nije.
Neki nepoznati ludačine oko nas sad
nerazumne pjesme pojaju
moja braća i sestre umiru od stida
ne lažem
majke mi
svjedok mi vjerni brzometnik.
Kušam ih osloboditi od zla
kušam maknuti prst s okidača
ne mogu.
Ja bih opet da sam dijete.
Vesela i nasmijana.
Crvene dječje cipelice preda mnom.
Potrošeno vrijeme.
Djeteta nema.

Hurumburu...

Žubor gorskih potoka
osjet daška slobode
na vrhovima svete planine Hurumburu
jedino čega se sjećam
jedino što je preostalo
poslije svega.
Ni osjetiti ni osloboditi se
od onih tamo dolje
od ljudske rase uopće
ma koliko se trudio
nisam uspijevaao.
Čak ni od onog jednog jedinog poštenog čovjeka
kojeg od djetinjstva znam.
Umornim korakom odlazeći put neba
visoko gore
nečiji unutarnji glas često me upozoravao
po svemu sudeći uzaludno
da to što radim nije dobro
da ne činim dobro
da otkučaji mog srca nisu
u skladu s otkučajima svete planine
prem dim se nazirao posvud
prem govorkalo se svašta
istina je bogovi nikom ne opraštaju.
Mogu ja sve što želim
mogu biti vulkanski kamen
mogu rijetka ptica na njem
mogu biti sve i
ništa
trabunjao sam bahato
barem to je lako.

*Pušenje ubija. Pušenje može izazvati
polaganu i bolnu smrt
ispala mi kutija cigareta.
Trebalo je nekoliko dana
da se spustim u rodni velegrad.
U velegradu nigdje nikoga
nema ljudi
nema ljudske pakosti!
Bogovi i sveta planina Hurumburu
polako silazili
polako se smještali na moje tjeme.*

Galvanizacija...

Žarko želio sam da to bude strastveno
usput bolno možda
baš vadio sam da konačno osjetim bol živca
a kad tamo ništa.
Neurolog se nadmoćno smješкао
kod vas uopće nije u pitanju neuralgija
možda likvor
nisam siguran.
Doktore
oprostite
a da nije goveđe
znate ono me neobično promatra
kad je izjutra trava rosna
inače ne.
Može biti
rekao je doktor
ima tu jedna stvar koju vam zapravo ne bih smio reći.
Slobodno mi recite
nemam nikakve bojazni
popio sam nekoliko tableta za smirenje.
Mislim
nemojte zamjeriti
mislim da je goveđe koje ste spomenuli
bilo prožeto prirodnim poletom
i to je prešlo na vas.
Osim toga ta hladna rosna trava
možda se likvor kočoperio junaštvom
da osjeti ono čega nema
razumijete.

Osim toga možda ste i vi
onako iz znatiželje tu hladnu rosnu travu...
Jesam naravno da jesam
goveđe i ja zajedno smo pasli
mislio sam zatajiti
ali eto...dogodilo se.
Vaš je otac
oprostite što pitam
možda radio u bolnici
na primjer radio s galvanizacijom.
Da, do mirovine radio je s galvanizacijom
rekao sam.
Onda je sve kristalno jasno
rekao je doktor.

Lutka

Lutka...

Čudan obred fatalnih djeveruša
nikako da smiri nahrup kiše
koja je padala i padala
dan i noć
noć i dan
posvud voda posvud poplave
metar dva tri
dvoje se utopilo
muž i žena invalidi
u rascvjetalu žbunju našlo je njihova invalidska kolica.
Fatalne djeveruše
cijelo vrijeme pjevale su pjesme
pune blagog milosrđa
navodno zato da se utopljenike
lakše spusti u grob
objašnjavao je seoski popo.
Sanacija poslije bila duga i teška
tvrdio je profesionalni lobi
ako je vjerovati onom što je pisalo
u dnevnim novinama
tipično zar ne.
Ja sam
kao da se ništa nije dogodilo
sa svojim paripom nastavio trenirati skokove
uz onaj specifičan trzaj stražnjim nogama
ali poplava nikako da se zaustavi.
Fatalne djeveruše podalje
fantastično se pjesmom sljubile
s onom utopljenom djevojčicom
koja je još uvijek čvrsto držala
svoju lutku.
Iako rođen bez udova
kleknuo sam.

Novčanik...

Osjećam da se tijelo smanjuje
možda ću ipak biti ono što sam oduvijek žudio
mikroman
kako kaže stručna literatura
najsitnije biće nevidljivo
mikrob.
Kad već ne mogu mikrolit biti
kako da se pomirim sa stanjem
da i dalje budem ono što jesam
hrčak
eventualno bazga.
Uostalom
što nedostaje titraju bazgina cvijeta
što nedostaje bumbaru
kad ga oprašuje
tako bih volio da me ošine oluja.
A lijepo me upozoravalo
da uzmem nešto prije puta
neku zaštitu
neku profilaksu.
Kod Kamenitih vrata u Zagrebu rastezao sam s molitvom
nekoliko sumnjivaca motrilo me
iz niše.
Baš kad me zagrlilo jato mikroba
hvala Providnosti
promucao sam
konačno sretan ću biti.
Ali kratka li je sreća!
Ustanovio sam da mi je za vrijeme molitve
ukralo novčanik.

Preslagivanje...

To je bio dan kad su nas napustile kućice
stare prijateljice
to je bio dan kad smo se rastrčali
po kamenju po pijesku po sušnoj godini
dan kad smo izgubili pamćenje
ljubav
domovinu
kad smo izgubili sve.
Ni to nije pomoglo
zla sudbina naslonjena na zarđalu mušketu
uporno preslagivala najnovije montaže
preslagivala nezainteresirano
onako bez riječi
onako bez strasti
onako bez pamćenja
tek da se nešto radi
tobože.

Naše kućice djetinjstva prebjegle u tupave krajeve
zajedno s majkom
zajedno s majčinim mlijekom
ostavilo nas same samcate
da budemo sretni kako znamo i umijemo
da budemo samo svoji i ničiji više
da trunemo bez potomstva.
Koja li zabluda
koja li čudna umjetnost trenutka
koji promašen udarac
aberratio ictus.
I to je bilo tako i ostalo tako
draga majčice.

Seminarske vježbe...

*Istina se uzdiže iz krivog prepoznavanja
kako je rekao Jacques Lacan.
E moj Lacan
možda i nije baš tako.
Lako je ili nije lako
kad se filozofira
a što onda kad se prestane filozofirati
a što onda kad se ispuste glavna
i sporedna značenja
na primjer kad se zabranjuje žudnja
ma kakva ona bila
priupitao me iznenadno nadobudni mladac
naočigled studentske svjetine
lijevom rukom listajući porno časopis.
Je li desnom podraživao vlastito spolovilo
doista ne znam
uostalom ni Jacques Lacan
nije protestirao.
Seminarske vježbe znadu biti opake
iz više razloga
na primjer kad se mladost uzjoguni
kad su njihova pitanja živa
i spontana
puna krvi i mesa
a ja nikako da odgovorim na zadovoljavajući način
ili pak onda kad mi Lizzi u uho šapuće
jebeš filozofiju
jebeš filozofiju kad nema stvarnosti
moli da prekinem
da prekinem jer mora piškiti.*

Probodeno sunce...

Spasonosno
prem bolno bilo je
kad napustila nas luda lunatska inscenacija
i još ono malo intime
i još ono malo sjećanja
u zalog ostao nam pomahnitali bumerang.
O pik
o goli vrh planine
probodeno sunce vapilo za slobodom
a mi pjevasmo
kao da se ništa nije dogodilo
iz sveg glasa pjevasmo naše stare pjesme
o novovjekoj traumi
negdje dolje
negdje pri dnu
to se zove *odanost*
to se zove *vjernost*
tko će znati što nam bi.
U nedaleku polju brnistra i kozar
uz suhozid rasplesali se
ispremiješali raspored stvari.
Pik
vrh planine
i još štošta uz to
ostalo bez križbolje.
Kroatische Adria
Kroatische Adria
dopiralo do nas ruganje s mora:
Glupani
jebala vas
da vas jebala
gracilna paučina!

Kimanje glavom...

Za slučaj nužde ono vam je
tamo u kutu
shvaćate
nitko ne mora reći kako se zove
jer vas nitko ni neće pitati
za to.
Možete jedno drugom kimati glavom
govor je zabranjen
ako baš hoćete
možete jedno drugom pokucati
zaboga ne po vratima
to bi bilo krajnje opasno
možete jedno drugom po kaloti
čak štoviše to bi moglo biti delikatesno.
Primaknite stolić prozorčiću
vani je
visoko gore
nebo
možete njime šetati očima koliko vas volja
danima i noćima
to nije zabranjeno.
Možete smišljati događaje
one u prošlosti one u budućnosti
sadašnjost vam je oduzeta
zapamtite već jednom.
Možete pisati pisma koliko vas volja
ali bez adrese
to je jako važno znati.
Motrit će vas iluzija da ste nekoć bili
ponosni
da ste s ljudima raspravljali
o bitnim i nebitnim stvarima.
Da ste bili..

Ljubav...

Nagađalo se
brate moj
da je besmisleno namještati stan
sada kad je bračni život ionako
izgubio nježnost.
Bijeli insekt davao je znak da je to točno
čak da ne postoje ni remek djela koja nemaju kraj
ma bila to i djela sladostrasne bračne menažerije.
Sjedište naše ljubavi u srcu sad
premješteno je u knjige albume stripove
čak u modulaciju glasa nepoznatih ljudi
onih koji blage veze nemaju s time.
Vrijeme bitnost zdravlje i bolest
nikad neće doprijeti smisao
duhovne materije
buncali smo u snu
ali nitko da nas čuje.
Ona spava dubokim snom
Ona sanja
Ona je besmrtna.
Ja
umoran
čekam jutro
kad će me odvesti na liječenje
tješim se da sam joj bio netko.
Zašto da iznova namještamo stan
draga
sada kad zasigurno definitivno odlazimo
izustio sam tiho.

Đubre moje pokvareno
razbudi se
namještaj samo što nije stigao
rekla je Ona
inače precioza
pali smo na dno
s preciznošću koja će se pamtiti.
Uostalom
jesi li kupio naše novine?
Imaju tako lijepe osmrtnice.

Fredi...

Krađa otimačina
eto to se dogodilo
i to baš nama
koji smo obožavali naš posao.
Ruku na srce
najsmjeliji među nama
dobivali posrebrena priznanja
doduše lažna
ipak zdušno družili se s jastrebovima
s liscama sa štetočinjama
rijetko smo okretali zeca na ražnju.
Netko od nas nosio je glazbene instrumente
i to je bilo rijetko
predah
tad tobože pjevali smo
gola golcata kakofonija
jedan drugome postavljali pitanja i davali nesuvisle odgovore
jedan drugoga nadmudrivali.
Fredy je imao metalnu pločicu u ustima
to smo znali
nije umio govoriti
uvijek je šutio.
Krađu ili otimačinu svaki čas
ponavljalo je na vijestima
nije nas *bendalo*
pjevali smo i dalje
nimalo unisono.
Iznenada Fredy je uskliknuo
Žifla žirafa
doduše nije bilo u skladu s melodijom
bilo nekako čvorasto nekako tonski kvrgasto
ipak razumljivo.

Svoja posrebrana priznanja odbacili smo učas
zapravo stavili Frediju na glavu
on se razgalio
poceo govoriti
poceo svašta laprdati
oslobodio se ocaja.
Sa svojim stadom meketavih ovaca
nestao bestraga.

Otići...

Kako živjeti u progonstvu vlastita uma
kako iz dana udan čekati novo jutro
kako i na koji način ispravljati
one somnambulne koračnice
pretpostavljenima
kako i dokle izmišljati
vrijeme lažnih obećanja
pitaš se.
Eh
dokle za skupe škude prodavati
prošlost
zlatni sahat
prijatelje i obitelj
pitaš se.
Zalud pitaš se.
Oko tebe elitne lože
tebi osuda da moraš otići
onako skrušeno
inteligentno
ti si vrhunska intelektualka
tepaju ti
zar ne?
Smiješiš se na to u punoj veličini
draga moja
valjda nisi zaboravila
kako je bilo s onom kad su je vodili na smaknuće
koja ljepota u tom času
koji pogled na prirodu
koja prozirna voda pred njom
dok su se otvarali arhivi s njenim potpisom
i priznanjem da nikad ni nije bila sposoban za suživot
s ideologemima.

Došlo vrijeme za platež duga
koji su napravili neki drugi
nama nepoznati ljudi.

Onda, kako si ludače?...

Spopala me pakosna misao
kad su mi ukinuli nadzor
bilo je to baš u vrijeme
kad sam iščitavao nekoliko preostalih rečenica
u knjizi *Ono* Stephena Kinga.
Rastužilo me itekako rastužilo
tog dana pred svitanje
moram priznati
sve živo i mrtvo
što se i inače znalo dogoditi
u rijetkim trenucima kad sam do vrha
bio ispunjen srećom.
Rijetko
kažem vrlo rijetko
više me ni Stephen King nije veselio
čak ni Ezra Pound
što je
morate priznati krajnje brutalno.
U predahu
dakako u mislima
ja u kavezu
on na slobodi
natezao sam tigra za rep
jedi vlastita govna zvjerino
šaptao sam mu u uho
ionako ne smijem ni ne mogu išta drugo.
Pokušao sam o značajnim i beznačajnim stvarima
razgovarati s bogovima
rekli su da to nisu egzistencijalna pitanja
neka pokušam šutjeti
to bi za me bila jedina prava stvar.

Prem sam mu otkinuo pola repa
tigar se složio s time.
Nema u njem tuge
nema u njem protestne rike
u praznim očima crna mu Afrika.
Bez imalo straha
malo podalje u savršenoj tišini
Stephen King piše najnoviji roman.
Na tren podiže glavu i pita
Onda, kako si ludače?

Ima li...

Prolaznici
možda
skupljači boca
možda
obiteljsko srebro
možda
kraj s krajem
možda
žuti cvjetovi maslačka
možda
lepršanja elegičnog opisa
možda
gromovi u daljini s najavom kiše možda
besmislenost postojanja možda
epopeja možda
majčina i očeva slika na zidu možda
božanska svjetlost možda
još pitaš se možda
ima li praštanja
ima li brutalan rekvijem na kraju
ima li išta
da zagriš
kurvo moja bestjelesna
živote moj.

Sreća...

Možda zadnji put to je ovako
jer drukčije ni ne može biti
u ovom domu blage radosti
i nikad se više neće
ni ne može ponoviti.
Naprosto ne vjeruješ
dok vlastitim nepokretnim očima
promatraš
izbljedjele slike
starih suptilnih erotika
nekih tebi nepoznatih ljudi.
Promatraš baš sada.
Te slike obamrle putanje
grizu
i otkidaju
i proždiru
tvoje tijelo
komadić po komadić
predano i temeljito
bez imalo boli
teško da će išta ostati.
Tvoja stara demonska žudnja
duboko negdje u srcu
kuša da se razbudi
još bi da zaikri opscenom gestom
još bi da dohvati sjenku bluda
ali ne može.
Posvud uokolo ni travke
čak ni mravka nema
ničeg nema
posvud uokolo umjesto ljudi
nastanila se Sreća do Sreće

čudna li Sreća bez ljudi
ne vidiš
ali znaš
staračka ti mrena u očima
kipti od bijesa.
Posvud uokolo
posvud uokolo
ne vidiš
ali znaš
nema se više ni kamo ni kud
moj Domine.

Pogovor

Božica Pažur:
***Apidiktor* Ive Kalinskoga**

Ivo Kalinski (r. 1940.), antologijski književnik, jezikoslovac, leksikograf, esejist, urednik ..., pjesnik „iznimne jezične kulture“ (Milanja, 2007: 3-9), u stilskoj (nad)gradnji i estetskom rastu šesnaeste knjige svog raznorodnog književnog i znanstvenog opusa - i to osme pjesničke, „Apidiktor“ – suvereno je p(r)ovukao hvaljene konstatnte dosadašnjeg postmodernističkog pjeva. Najmjerodavnija književna kritika ocijenila je pripadnost Kalinskijeva pjesništva neoegzistencijalističkoj poetici, na „sličnom poetičkom tragu“ kajkavskoga i standardnojezična mu opusa (Milanja, 2007); analizirajući usto vršne kôte njegova postmodernizma „od osporavanja do kreativnog produžetka i nove afirmacije kajkavske pjesničke tradicije“ (Skok, 1983, 2007: 108-114); naglašavajući refleksivnu bit toga pjesništva, egzistencijalističke preokupacije suvremenog intelektualca i (kajkavsku) jezičnu izgrađenost (Fišer, 1981: 104-110); otkriće „crne jezgre“ (Kuzmanović, 1971: 25) / ideju ljepotno crnoga; naglašeniju „auto/ironijsku poziciju lirskoga subjekta“ (Milanja, 2007); grotesku, ludizam, intertekstnost, eliptični svevremenski perfekt (najnoviji primjer iz Apidiktora: „bilo ljeto u punoj formi“); rečenični dubinski ustroj stiha s polazištem u narativno-razgovornom kôdu, a semantičkim dosegom u visokoj filozofičnosti...

Višeput je isticana istinska nemoć kritičara u pokušaju književno-analitičke aktualizacije sinteznosti i cijelosti pjesničkoga djela Ive Kalinskoga, koje se ne da tek tako podvesti, ukalupiti u samo jednu poetiku, takovrstni stil, razdoblje – ali je suglasnost kritike o književnoj vrijednosti njegova pjesnikovanja bez premca u hrvatskoj (prije svega, kajkavskoj) književnosti konstantna i neupitna. Slijedom naglašenih filozofema njegove lirike „na prvi se pogled Kalinski doima blizak razlogašima, kojima bi i dobro

pripadao“ (Milanja, 2007) – s tom razlikom da svoju filozofičnost u iskazivanju semantičke i civilizacijske pustoši suvremenog nam doba „ne crpi iz apstraktnog (...) horizonta hajdegerovske provenijencije, nego iz životnih situacija“. U prilog toj Milanjinoj ocjeni valja podsjetiti na periodizaciju kajkavskoga pjesništva 20. stoljeća što ju je, temeljenu na Barčevoj tezi o poetološkoj smjeni svakih dvadeset do dvadesetpet godina, ustvrdio Miroslav Šicel, a prema kojoj „skupni nazivnik“ četvrte podgeneracije kajkavskih pjesnika, rođenih između 1938. i 1960. godine – „na crti od Ive Kalinskog i Ivice Jembriha do Stanislava Petrovića i Ernesta Fišera, preko ‘podgeneracije’ nešto mlađih Božice Jelušić, Zvonka Kovača (...), do najmlađih (prema Barčevoj tezi novog, petog generacijskog vala!) Ivana Čehoka, Tomislava Ribića i Denisa Peričića“ (...) dakle, „postrazlogovske i post-heideggerovski orijentirane generacije“, jest svjetopogled utemeljen „na zdravom narodnom promišljanju životnoga iskustva, od ‘zviranjka’ misli i osmišljanja svijeta kao zadanog usuda suvremenog čovjeka do potrage za novim izražajnim sredstvima, a za ostvaraj univerzalnog općeljudskog izvanprostornog i izvanvremenskog doživljaja, [...]“ (Šicel, 1999: 26). Autoreferentnim ironijskim izriječkom u *Apidiktoru*, u pjesmi „Seminarske vježbe...“ Kalinskijev autorski subjekt takvu stvarnosnost ovako oprimjeruje i replicira: [...] *a što onda kad se prestane filozofirati/ a što onda kad se ispuste glavna/ i sporedna značenja/ [...]jili pak onda kad mi Lizzi u uho šapuće/ ‘jebeš filozofiju/ jebeš filozofiju kad nema stvarnosti’/ moli da prekinem/ da prekinem jer mora piškiti.*

Osnovna je impresija koja se nameće iščitavanjem četiri simetrična ciklusa nove zbirke „Apidiktor“ (*Sinéad O’Connor, Azrail, Udaranje tišine, Lutka*) kako ideja, spoznaja drastične ne-spoznatljivosti Svijeta i na označiteljskom, izraznom planu („ne zna se“; „ne umije se znati“ – *Epistola...*) zavređuje autorski drastični cinizam, zamalo dnevnu sprdnju (svejedno kao i u sintagmatskom, čak naslovnom, sklopu „Znalo se.../ svi su znali“ i dalje u pjesmotvorima – „kako ne bih znao kad znam“; „trajalo je“...i sl.), pri čemu je ta **ne(ra)spoznatljivost** jača čim je težnja sveopćem preciziranju veća. Frazemskim utiskivanjem nazivlja („gola golcata kakofonija“, „topografija i polikromija“, „figuracija

mahnitosti“, „margina neslobode“, „novopronađeni bitak“, „Pinus sylvestris“, „litota enigmata“...), probiranjem brojnih govornih (pa i aktualno vrijednosnih sintagmi našega bivanja - npr., „Ti si totalno nepraktičan tip uopće neznalica“/..“Poduzmi nešto, čovječe!“; „Sinead O’Connor dobitnica Grammyja 1991.“ – *Apidiktor*), ideja kaosa, sveopće buke, dovedena je do vrhunca apsurdna. Variranjem ideje ne-znanja, ne-smisla, usuprot postupcima silnih preciziranja (spomenutih *‘terminologiziranja’* u poetskom tekstu), kao rezultat njihov, autorski subjekt sâm nudi *svojevrsnu jednadžbu svijeta*: „oko nas izvanredno *precizna stihija*“ - *Rbina...*). Simboliziran u pjesmi, tako precizni aparatić apidiktor („čudna naprava za mjerenje zujanja pčela“, njihovih frekvencija pred rojenje) i sâm je devalviran sudjelujući u kontekstu buke – s dominantnom filozofijskom posljedicom cijele zbirke, one koju bismo suvremenim filozofemom rečeno (Aleš Bunta) mogli sažeti kao: *strukturu praznine*.

I zato u zbirci toliko obilje *stilskih varijanti prevarena očekivanja*, simulacijskih radnji teksta – bilo na razini književne vrste (poezije ili proze), bilo na razini poetičke uključenosti, pripadnosti (neoegzistencijalizmu, neokonkretizmu...).

Zbirka vrvi opozicijskim postupcima: dnevnorazgovornih konektorskih signala (najčešće priložnih, u najnižoj, tzv. „fatičkoj“ stilskoj funkciji pukog održavanja komunikacije, govornih obrazaca: ‘uopće’, ‘naprosto’, ‘navrat-nanos’, ‘tako on’, ‘tako da znaš’, ‘I tako dan za danom’, ‘kažem vam’, ‘bože prosti/ znalo se’, ‘rekao je on’, ‘itakodalje/ itakodalje...’); nasuprot leksemima rijetke (poetske) čestotnosti, pa i raznolikog nazivlja: ‘psar’, ‘cirus’, ‘oleat’, ‘Bixa orellana’, ‘erzac’, ‘sinopsis’, ‘apidiktor’, ‘darabakke’, ‘astrahan’, ‘perigej’, ‘apogej’, ‘apokopa’, ‘monopteri’, ‘melbrosin’ ... Ortografska preciznost osobnih imena (*Sinéad O’Connor, Regine Riehl, stari Weininger, Wiener Tagblatt, Stephen King, Jacques Lacan*); toponimija (*Monterey, Lillehammer 1994.*); namjerne stilematске zabune, *simulacijske označiteljske jesnosti* u frazeologiji („carpe diem“, „novovjeka epopeja“, „povijesna ikonografija“, „svetačke ikone“, „poslovni ortak“, „novostoljetna elektronička ikonografija“, „nepotreban suvišak“...) to više pojačavaju simulacijske kôte našeg (z)bivanja, višestrukost raskorjenjivanja, identitetsku zagubljenost

u vremenu, prostoru, povijesnom kontekstu:

(...) nekad perigej jedan do drugoga

danas apogej sve dalje i dalje

nekad uscvjetao jorgovan

razlistala akacija

danas spuštene škure

iza njih Croatia

reko je On

stari gastarbajter

sklon apokopi i drugim glupostima

(„Znalo se...“)

I namjerno-upitnu zagubljenost u (vlastitu) tekstu: *Umijeće gubitka/ to je prava stvar. [...] čemu svršeno i nesvršeno vrijeme/ zašto novi tekst/ zašto novo upoznavanje sa sobom. („Upoznavanje...“); ili: napisat ću jednu strahotnu poemu/ bilo bi dobro staviti točku na kraju. („Bigi boj...“)!*

Nadalje, u ritmizaciji tzv. lakih nota, slučajnim, a šokantnim rimarijem (*hrasta/ krasta; nama/ kama; bombe/ katakombe; konfor/ stvor; kauča/ gauča; kalež /klatež...;*) ritamskim odjecima udvojenih, kratkih ponavljanja dnevnih (ljubavnih) šlagera - odvija se upravo hororno-naturalistička vizija svakodnevnice: *u ovoj šumi ponad hrasta/ golo nebo u njem krasta/ od ljubavi./ [...]Žir do žira pod nama/ u nas cijedi surov nektar/ pada na ranu u njoj kama/ [...] Šeta i cjelov u cjelovu rana/ u rani cvjetna panorama. („I tako dan za danom...“)*

Buntovno cinični lajtmotiv s početka do kraja knjige (od uvodne pjesme *Apidiktor* do *Otići, Onda, kako si ludače, Ima li, Sreća*) - neskriveni je cerek skrivenih i mnogolikih subjekata na lažne kôte našeg doba u označiteljskim relacijama izokrenuta vrednovanja: *kompetencije, znanja, ljubavi, bezrazložne krivnje, te odanosti, vjernosti* kao novih vrijednosnih temata („I priznanjem da nikad ni nije bila sposobna za suživot / s idiologemima“ – *Otići*).

Iz sveopće nivelacije ili ironijskih vrijednosnih snižavanja na svjetopoglednom planu, a narativne organizacije poetskoga teksta s elementima „fabularizacije“ i odnosa među „likovima“ na označiteljskoj razini, iz pripovjedno-proznih krokija – naglim preskokom s prozne groteske u poetski **diskurs vršne hrvatske identitetske poezije** - lirski subjekt u poentiranom završetku strukture pjesme, prebacuje i vrijednosne kôte na razinu apsoluta, pa makar i „intimističkog rastakanja zavičajne aureole“, do nepropadljivih i trajnih vrednota: *Izvana prijeti Pinus sylvestris/ bijele/ bijele pahuljice po njem/ žestoko bore se s nama. Koji iznova kušamo živjeti/ bijelu stravu starog krajolika.* („U Pinus sylvestris...“); ili:

Tko će zamijeniti noć kad prestane ćuk/ tko će ukrasti furgon,/ u njem čedo noćno?/ Oprezno nogu pred nogu/ i ove noći pred jutro/ travnjak vraća se kući/ vraća se moćno. („Travnjak pred jutro“)

P(r)oigravanje tekstem, semantikom, emocionalnošću (kao ni u jednoj knjizi dosad) Ivo Kalinski doveo je do krajnjeg ruba opasne napetosti – koji je žonglerski, karnevalizacijski čin (i po ideju i po tekst, čak i samu njegovu recepciju, i po autora) rezultirao vrhunskim estetizacijskim dosegom – ukratko: banalijom do nove (o)zbiljnosti, proznom strukturom do poezije, rasapom značenja / simulacijskim postupkom do novoga značenja, obeznačenjem do smisla, konkretizmom do metafore.

LIT.: Milanja, Cvjetko. *Pjesništvo Ive Kalinskoga*, Kaj XXX, 6(2007), 3-9; Šicel, Miroslav. *Izazovi jedne antologije* [U povodu Antologije moderne kajkavske lirike 20. stoljeća J. Skoka], Kaj, XXXII, 6(1999): 26; Skok, Joža. *Od osporavanja do kreativnog produžetka i nove afirmacije kajkavske pjesničke tradicije*, u: I. Kalinski, *Valctakt lajno*, Zagreb, 1984:3-13; Fišer, Ernest. *Dekantacija kajkaviana*, Osijek, 1981:104-110; Kuzmanović, Mladen. *Otkriće crne jezgre: Marginalije uz kajkavsku liriku Ive Kalinskoga*. Kaj, IV, 7-8 (1971): 23-26.

Kazalo

Sinéad O'Connor

Apidiktor...	11
Talisman, prsna kost...	13
Pjegasta zvijer u trku...	15
Ah, motiv s ukradenim ključićem...	16
U Pinus sylvestris...	18
Znalo se...	19
Travnjak pred jutro...	21
On je rekao...	22
Rđa...	23
Bigi boj...	24
I tako dan za danom...	26
Nespreman za razgovor...	27
U novije vrijeme...	28
Prokleta srijeda...	29

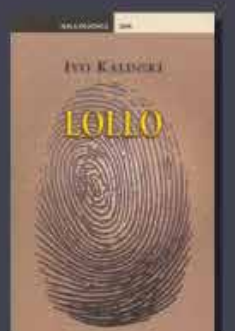
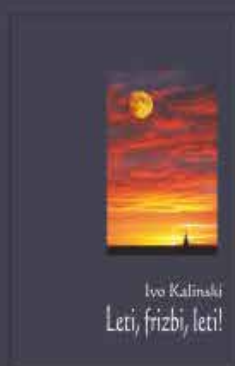
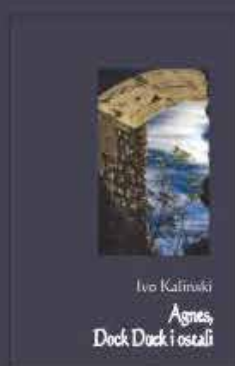
Azrail

Volja spavača...	33
Pothvat...	35
Epistola...	37
Azrail...	38
Trajalo je...	39
Rbina...	40
Pas de deux...	41
Upoznavanje...	42
Pasji glas...	43
Zaklon...	44
Panta rhei...	45
Stilet...	46

Matrona...	48
Reci...	49
Udaranje tišine	
Odrastanje...	53
Disati...	55
Migrena...	57
Tako...	59
Nestalo...	61
Pista...	63
Susret...	64
Gubar...	66
Barni...	68
Udaranje tišine...	70
Hurumburu...	71
Galvanizacija...	73
Lutka	
Lutka...	77
Novčanik...	78
Preslagivanje...	79
Seminarske vježbe...	80
Probodeno sunce...	81
Kimanje glavom...	82
Ljubav...	83
Fredi...	85
Otići...	87
Onda, kako si ludače?...	89
Ima li...	91
Sreća...	92
Pogovor	
Božica Pažur: Apidiktorka Ive Kalinskoga	97

Knjiga je nastala uz novčanu potporu
Ministarstva kulture Republike Hrvatske,
Zagrebačke županije i Grada Sv. Ivana Zeline

Neke od objavljenih knjiga
istog autora

Ivan (Ivo) Kalinski

Dosad objavljene knjige: **Pha kaj** [zbirka poezije, »August Cesarec«, Zagreb 1979.], **Valctakt i lajno** [zbirka poezije, »Kajkavsko spravišće«, Zagreb 1982.], **Poetika i jezik kajkavskih pjesama Dragutina Domjanića** [monografija, »Kajkavsko spravišće«, Zagreb 1988.], **Anatomija kmice ili umjetnina teksta - zanos i tjeskoba** [eseji, Mala biblioteka »Dragutin Domjanić«, Sv. Ivan Zelina 2003.], **Kristalni aed** [zbirka poezije, »Disput«, Zagreb 2005.], **Ono drugo more** [kratke priče, »Disput«, Zagreb 2006.], **Cicirici & Senjali** [zbirka poezije - zajedno s Vladimirom Pernićem, »Kajkavsko spravišće«, Zagreb 2007.], **Lollo**, [zbirka poezije, DHK, Zagreb 2008.], **Kiborg kao emotivni alien** [eseji, Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina, Sv. Ivan Zelina 2009.], **Nemir podvornika Szerbe** [zbirka poezije, Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina, Sv. Ivan Zelina 2009.], **Četverolisni četveropreg** [zbirka poezije, Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina, Sv. Ivan Zelina 2010.], **Gle, kako lijep dan** [kratke priče, Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina, Sv. Ivan Zelina 2011.], **Leti, frizbi, leti!** [roman, Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina, Sv. Ivan Zelina 2013.], **Agnes, Dock Duck i ostali** [roman, Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina, Sv. Ivan Zelina 2015.] Knjige objavljene u suautorstvu: **Rječnik hrvatskoga kajkavskoga književnog jezika** [10 svezaka], **Zagrebački KAJ** [monografija], **Riečnik Cerja zagrebečkoga**, [Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina, Zagreb, 2012.]

Cijena: 110,00 kn

